

P
Mappe 4
Ekspl. 38A
Arg.
122

KAMERAT!

Resultatet av den fellessaksjonen store deler av det norske folk med de organiserte arbeidere i spissen rettet mot planene om et riksting basert på yrkesorganisasjonene og fagorganisasjonen, trer idag tydelig fram. Allden stafasje, opp tog og parader NS hadde fått istand med de største anstrengelser, ble ikke rammen om en ny "statsakt", som nasistenes hensikt og håp var, men framhevet beretomheten og hulheten i det ordinære partimøte eller "riksmøte", som ble avviklet i dagene 25. - 27. september.

Protestaksjonen mot at fagorganisasjonen og næringsorganisasjonen skulle danne grunnlaget for et riksting som etter nasistenes mening skulle legalisere quislingstyret, var så omfattende at NS etter andre fra tyskerne måtte la sk en fall. Aksjonens mål var dermed nådd og det norske folk kunne nok en gang innkassere en overmåte viktig moralisk seir over fienderne.

Det var bare rimelig at det oppsto en del forvirring de første dagene etter at Gestapo med brutal hånd grep inn og massearrestasjonene begynte. Mange så det som en kapitulasjon at tillitsmennene ved enkelte bedrifter i Oslo-distriket - overfor trusselen om å bli skutt - gikk med på en oppfordring til medlemmene å trekke utmeldingene tilbake. Men det var en selvfølge at medlemmene fulgte denne oppfordringen og ikke lot sine kamerater i stikken. Fra alle kanter av landet fortsatte nemlig utmeldingene å strømme inn og postvesenet ekspederte de første 10 - 12 dager over 80.000 brev til forbundene. Selv om Oslo-arbeiderne i noen utstrekning derfor av tekniske hensyn sjørde retrett, kunne ikke dette på noen måte endre den kjennskjerningen at den fagorganiserte arbeidarklassen i Norge marsjerte opp i sluttet front mot NS og quisling. En skal også huske at i tillegg til de 80.000 brev til forbundene de første dagene, er det senere strømmet tusener og etter tusener til. Men de vis av brev ble også beslaglagt av Gestapo. Nokternt sett kan en derfor regne med at 150.000 - 200.000 fagorganiserte har skrevet sine utmeldinger til den nasistiske fagorganisasjonen. Sett på bakgrunn av de nesten uverkommelige vanskeligheter det byr på å slutte kontakten mellom de mange tusen større og mindre arbeiderplasser i vårt vidstrakte land, er dette resultatet så overveldende at det ikke bare kan sammenlignes, men endog overvår enhver tidligere antinasistisk demonstrasjon under okupasjonen.

Og det er ikke første gang arbeiderne går i ildlinjen for å kjempe Norges sak frem. Det er nok å minne om de belligenheter som førte til unntakstilstanden ifjer og henrettelsene og tukthuslommens som fulgte. Arbeidernes fremste tillitsmann har helt siden lenket bla hærtatt vårt utsatt for nasibøllenes spesielle hat, og de fleste av våre tilligelede ledere sitter i tyske tukthus og koncentrasjonsleire eller er med nøy og neppe unnsleppt over grensen. En skal være klar over at enhver aksjon fra arbeidarklassens side innebærer den største risiko, fordi tyskerne framfor noe annet frykter ure og kros i arbeidslivet. Når arbeiderne gjennom den siste aksjonen på nytt utsatte seg for denne risiko, så vet tyskerne og hele verlen at de aldrig får med på å løse bruk i nasistenes og quislings farhåndske spill. Det er derfor våre motstandere som har det i sin hendi avsøjre om det skal herske rammer orden på arbeidsplassene her i landet i tiden som kommer. Arbeiderne her står enman - og denne manen farhåpentlig tydelig nok - satt fra et alle forsøk på nasifiserin i trekkssamband, riksting eller eventuelle nye svarter av det samme, vil bli møtt med samlet og effektiv motstand.

PÅ DEN BRITISKE FAGKONGRESSSEN

I Blackpool i september fremstikket av beretningen at den engelske Landsorganisasjons (TUC) medlemstall var øket fra 4.5 mill. medlemmer i 1938 til 5.43 mill. Dette er trolig for lite, idet forbundene gir opp for lavt medlemstall for å spare kontinrenten til landsorganisasjonen. Det virkelige medlemstallantallet til minst 6.mill.

FAGFORENINGENE OG KRIGEN

Hvis en vil trekke en sammenlikning mellom den britiske forbundenes høste 1917 og 1942 - altså ved inngangen til krigens fjerde år - vil en bli slått av forskjellen i de krav som den fører frem. I 1917 var det kravet om arbeiderkontroll i bedriftene og sialisering av industrien som stod i forgrunnen. Også under denne krisen blir disse kravene satt fram, men de spiller allikevel ingen stor rolle. Idag er det kravet om andel i ledelsen av produksjonen som lominerer. På samme måten som under den forrige krig har det i Storbritannia også under denne krisen sprunget fram en sterk shopstewari-bevegelse. Under den forrige krisen så disse tillitsmennene på arbeidsplassen sin første oppgave i å forsvarere arbeidernes økonomiske og faglige interesser. Idag er det drivkraften i arbeidet for å øke produksjonen. Mens de shopstewards under den forrige krisen sto som ledere for en rekke ulovlige aksjoner, ser de idag sin første oppgave i den tingen å jauno ut alle friksjoner som kan føre til en stopp i produksjonen.

KONTROLL OVER KRIGSPRODUKSJONEN

Som et ledd i bestrebelsene for økning av den krissviktige produksjonen i Storbritannia, er det dannet en rekke Joint Production Committees, særlig ved kullgruvene, statens våpenfabrikker, flyfabrikkene og skipsbyggene. En kan allikevel ikke si at disse produksjonskomiteene har slått helt gjennom. Både arbeiderne og arbeidsgiverne har vært luntna i mange industrier. For arbeiderne har det vært en ny og ukjent oppgave. Arbeidsgiverne har vært engstelige for at regjeringen skulle gi arbeiderne innflytelse på ledelsen av bedriftene. På den britiske fakongress ble imidlertid kravet om produksjonskomiteer vedtatt på nytt. Forslaget gikk ut på at også den tekniske og videnskapelige stab ved bedriftene skulle ha sin plass i komiteene og at disse skulle ha rett til å påse at bedriftsledelsen fulgte deres framlegg.

I TILKnyTNING TIL KRAVET

som ble gjortatt om produksjonskomiteer, fikk den britiske fakongressen følgende vedtak: Denne kongressen er av den oppfatningen at det privat initiativ ikke har vært i stand til å organisere krisindustrien. Den oppfører derfor regjeringen til å gjøre tiltak som sikrer en mer aktiv deltagelse av fagorganisasjonens representanter i administrasjonen og ledelsen av alle vitale grener av krisindustrien.

Dessuten ble det vedtatt et forslag om at regjeringen skal nytte sine fullmakter til - når dette er praktisk forsvarlig - å ta over alle industrier og all arbeidskraft som er av vital betydning for krisinnsatsen.

KVINNENE I KRISINDUSTRIEN

En av de beste talene, som ble holdt på den britiske fakongressen, var av den kvinnelige sekretæren i kommuneforbundet, Dorothy Elliott, da hun la fram resolusjonen om kvinnene i krisindustrien. Denne resolusjonen er så typisk for de kravene som de engelske kvinnene stiller i lag med den fortjener å gjengis i sin helhet:

Kongressen uttrykker sin store beundring for den måten som de kvinnelige arbeiders har fulgt regjeringens oppfordringer og lønnts krav på, og pålegger landsorganisasjonen å vise den største ørvæsenhet for å sikre den mest effektive og økonomiske bruk av de kvinnene som er mobilisert. Den lover å ta alle mulige skritt for å sikre anerkjennelsen av prinsipper om like lønn for likt arbeid, både nå under krisen og etterkrissperioden, for å opprettholde arbeidsbetingelsene både for de mannlige og de kvinnel

et tilbake, og det er ikke en posisjon vi har til venstre fra sin
rikestjeneste. Kongressen understreker at de kvinner som har fulgt landets
kallelse, skal ha de samme muligheter til opplæring i de nye industrier som
grunnlegges etter krigen, og de samme rettigheter til å få tilbake til sine
gamle stillinger som sine mannlige kamerater.

UNDER DEBATTEN

på den britiske fakkekongressen, sikk det fram at regjeringen og fagorganisa-
sjonen har lykkes i sine bestrebelsjer på å hindre en senking i levestan-
darder, sosiallovgivningen og de alminnelige arbeidsbetingelser.

DEN AKTUELLE KRIGSSITUASJONEN

Diskusjonene om dette emne på den britiske fakkekongressen kom til å dreie
seg om den 2. front. Sekretariatet la her fram et forslag hvor det het:
"Kongressen oppfordrer arbeiderne av alle grader og kategorier og særlig med
lemmer av fagforeningene til å øke produksjonen av våpen og ammunisjon, sli-
at dette året kan bli et seirens år. Kongressen deler ønsket om å gi maksimum
av hjelp til Sovjetunionen, og om å paskynde den avgjørende militære
aksjon som vil skape fiendens nederlag, og lever å gi den hele og fulle
støtte fra den samlae britiske fagbevegelse så snart som de kompetente
myndigheter beslutter at tiden har kommet for å lansere effektive aksjoner
i Europa."

HANSTEEN OG WICKSTRØM HEDRES

Under sin innledning på den britiske fakkekongressen om den aktuelle krigs-
situasjonen uttalte Georg Gibson det sterke inntrykket det hadde gjort på
ham da meldingen kom om mordet på Hansteen og Wickstrøm. Han var da på den
svenske fagorganisasjonens kongress i Stockholm. I resolusjonen om den
aktuelle krigssituasjonen var også knyttet inn en hilsen til arbeiderne i den
illegale bevegelsen i de okkuperte land.

INTERNASJONALE FORBINNELSER

Walter Citrine innledet om dette emne på den britiske fakkekongress og rede-
gjorde her for de forsøk som var gjort for å bygge opp en
fagforeningsinternasjionale. Han omtalte de forhandlinger som hadde ført fra
til dannelsen av den engelsk-russiske samarbeidskomite, og den russiske
fagforeningsdelegasjons besøk i Storbritannia. Det hadde i denne forbin-
nelsen ikke reist selv problemer som ikke var til å overvinne. Vanskene hadde
meldt seg da forsøket ble gjort på å utvide dette samarbeid til også å om-
fatte den amerikanske fagorganisasjon.

Det var Citrine selv som foreslo for russerne at samarbeidet skulle forsøkes
utvidet til også å omfatte Amerika. De ønskes om å ønske om at samarbeid
med "the organised Labour of America", med den organiserte arbeiderklassen i
Amerika. Det er imidlertid i Amerika idag 2 store omfattende fagverbund-
sammenslutninger, Landsorganisasjoner AFL og CIO. Forslaget om utvidelse av
samarbeidet har ført til en strid mellom de 2 landsorganisasjoner i Amerika,
som nok en tid framover vil vansklig gjøre en enelig verenskomst. Fore-
løpig har den britiske landsorganisasjon begynt et samarbeid med AFL i
Amerika, som forhengelig om ikke så svært lenge vil resultere i et full-
stendig samarbeid omfattende den organiserte amerikanske arbeiderklassen.
Det ble praktisk talt ingen diskusjon om dette spørsmålet, og sekretariatets
uttalelse om "de engelsk-russiske forbinnelsene og internasjonal faglig
samling". I denne resolusjonen blir det gitt tilslutning til dannelsen av
den engelskrussiske samarbeidskomite, og til forsøkene på å krysse
den amerikanske fagbevegelse til denne komite.

ETTERKRIGSPROBLEMER

I debatten om etterkrigsproblemene på den britiske fakkekongressen, ble det
mønst sterkt understreket at forberedelsene for morsområdene måtte gjøres
idag, og at britisk fagbevegelse ikke måtte vente frem til uten et omfattende
program for rekonstruksjonen etter krigen. Det ble anbefalt at økonomiske
eksperter skulle trekkes inn i arbeilet, og at ingen orkesterninger måtte
spares for å gjøre arbeilet så effektivt som mulig. I tilslutning til denne
debatten ble det enstemmig vedtatt en rekke forslag om rekonstruksjonen i
landbruket, emsetningslivet, transporten osv. En stor plass tok også diskusjonen om en funksjonær-sosiallovgivning spesielt om utvidede trudsels-
sikr-

~~struksjonspolitiske~~ og skulle avsi en kort og konsis uttalelse i sin stikk.

- V -

VALG I SVERIGE

Kommunene og landtingsvalget i Sverige den 20. september medførte ingen store forskyninger innenfor de 4 store partiene som sitter med regjeringsansvaret. Bondelivsringen gikk noe fram og høyre litt tilbake. Sosialdemokratene holdt stiltverbundet sikk og fram og høyre litt tilbake. Sosialdemokratene holdt sammenliknet både med forrige kommune og landtingsvalg i 1938 og riksvalget i 1940. Kommunistene gikk endel fram, særlig i de større byene. Men når en tar i betraktning at de slukte opp de velgere et annet kommunistbetonet parti - socialistiske partiet - før halde, ble fremstillingen ikke så stor. Sosialdemokratene beholder også etter valget flertall blant velgerne, nemlig 50.7 %. De har også flertall i begge kammer i de fleste større kommuner. De mistet dog det ene flertall i Stockholm der erobret kommunistene 6 nye og Folkepartiet 1 mandat. Sosialdemokratene har nå 48 av 100 manntaler. Kommunistene har 9, så for så vidt er det framleis arbeidermajoritet.

Årsaken til at Bondelivsringen gikk fram, er de restriksjoner som statsmakten har gjennomført for landbruksvarer. Kommunistene spekulerte i den misryggen som kan oppstå i en slik tid. De nyttigcjerde seg også den sympati som er skapt for russernes heroiske innsats, skjønt det er en hel annen sak. Det ellers ikke forhold i bygningsfaget i de større byer spilte også inn. I Norrbotten, kommunistenes gamle høyborg, hadde de et påtakelig tilbakeslag. Den totale framgang ble ikke så stor som de ventet.

Oppistenes parole var valgstreik. Men den falt i fisk. Oppmøtet vel et slikt valg var normalt, henved 70 %. Valget er derfor blitt en skuffelse både for Berlin og Hitlers svenner i Sverige og Norge og andre land, hvor de søker å undergrave den frihetsvilje og selvstendighetstrang ethvert livsnyttig folk må bygge på.

- V -

KIRKEN STÅR UROKKELIG.

Den militærtide kirkledelsé har 12. september sendt departementet følgende skriv:

"Til Kirkedepartementet. - Departementets skrivelse av idag er mottatt og forsikringen om departementets villighet til forhandlinger har mottatt oss. Når departementet etterlyser den forhåndserklaring (adkjennelse av NS som landets levlige styre) som regjeringen har utbeft seg, skal vi uttale følgenie: For hver skrivelse vi mottar fra dep. blir det klarere for oss at forhandlutsatte er så nuktpaliagende at den synes å være viktigere for regjeringen enn selve forhandlingene. Men er dette så for regjeringen, da må det også forstas at uttalelsen blir like viktig for oss. Det viser av dette at denne sak ikke ligger utenfor forhandlingsenes egentlige kjerne. Ellers ville jo regjeringen for lengst ha sett med på å sette forhandlingene i gang. - Men er dette punkt for regjeringen det egentlige kjenrepunkt i forhandlingene, da er det et urimelig forlengende at dette skal avgjøres på forhånd, før forhandlingene er begynt. Og enmå mer urimelig er det å kreve at en fangen biskop skal ta standpunkt til dette viktige punkt. - Vi vil derfor uttale at hvis regjeringen fastholder sitt krav om en forhåndserklaring, så er det ingen mulighet for å få forhandlingene i gang. For på dette punkt kan vi ikke fire. Men også så vil vi få uttale at vi forplikter oss til å gå i gang med forhandlinger med regjeringen på de vilkår som ble oppstilt 15. august."

- V -

EREFULDT.

En norsk frue mottok forleden dag flg. brev fra de tyske myndigheter: "Da en av Wehrmachts soldater har bevert Dere hushjelp med å besvære henne, tør vi be at damen under svangerskapet får det beste solværelse i Dere leilighet, samt den best mulige forpleining".

Fruen som sannsynligvis var nære i villrede med hensyn til den "ære" som var vist hennes hushjelp, forsøkte med innsigelser, og henviste til at hushjelpen måtte kunne anbringes på en dertil innrettet klinik. Hun fikk imidlertid øyeblikkelig til svar at det var ordre.

ts bunn til konflikten av det store. Bygningen er ferdig på Rikshospitalet, og er i full drift. Et lutt tatt av stenbygg som skal huse hospitalets kliniske avdelinger, dermed er også byggearbeidet sluttet. Men Rikshospitalet har få alle de vakktransporterte materialer tilbake før jul!

- V -

HIRDEN.

Avgjørelsen om å la det åpne for hirdpliktige i regiment "Viking"s distrikt, er påtatt. Av de ca. 3.000 som er "hirdpliktige" i regiment "Viking"s distrikt, er p.t. 1.000 i tjeneste. Av disse er 95 i Waffen SS, 183 i leijonen, 57 i Germansk SS Norge, og 38 i A.T. og 42 i politiet og "Hirdvaktbataljonen". Fylkesføreren har nettopp innbeordret le første av de rosterende "hirdpliktige" til tjeneste. Regimentets sværtfører rapporterer at fremmøtepresenten var 101.

- V -

STATSPOLITIETS FORBRYTELSER.

I begynnelsen av september ble pålsmeden Johan Paulsen, Bryn, vekket en natt av 3 sivikkledde personer som forlangte å komme inn for å arrestere hans sønn. Da de ikke legitimerte seg, nektet Paulsen å slippa dem inn. Det ble da avfyrt 3 skudd, men uten å treffen, og karrene brøt seg mot makt inn. En av statspolitiflukene løskut seg bak Paulsen og skjøt ham ned med 2 skudd. Paulsen døde en uke senere som følge av indre forblydning. De 3 forbrytere som berikk denne skjennelsesgjerning kan nok triumfare i dag, men straffen ventet dem så snart rettstilstanden igjen før råde her i landet.

- V -

TIL DEN INNRE URO I TYSKLAND.

blir det av minne her hjemme knyttet store forhåpninger. Vi vil imidlertid ikke miste overlivens optimisme om snarlig innsamlede sammenbrudd. En skal buske på et selv om misnøgen og urøren statis brer seg, så har nasistene sterke vaktmøller å sette inn på den innsre front. Det er dog helt på det rønt at hjemmefrontens reaksjoner er blitt et sværlig problem for Hitler. Allerede i november ifjor uttalte han "hvis noen tror de kan heime var krigsførsel, tar de feil. Jeg kjenner mine metoder. Jeg ventar en hiper å vinne, og når jeg slår, slår jeg med lynets fart og kraft." Om i desember forsterket han truslene mot "den innsre fiende": "Det hjelper ikke hvilke dekkje de som uttarer vår krigsførsel kanuflerer seg under. De underminerer folkets motstandskraft. De skyllige skal så."

Før Hitlers siste tale, hvor han på nytt rettet trusler mot sabatører, hadde antallet av henrettelser av politiske fanger økt i uhøygradig mål. I løpet av siste måned er det i tysk presse skitt opplysninjer om over 40 slike henrettelser.

Gørings tale forleden om cruarinssituasjonen gir også et fullsatt bevis for den økende spenninng på hjemmefronten. Han raser mot påstanden om at sterminen hos det tyske folk er så dårlig at en før vinteren måtte gi løs et plaster, men like fulgt har det vært nødvendig å gi de få soldater som i løs tatt får permisjon, en liten "frundringspakke", med hjem til familiene. Vi tror imidlertid at løs er ikke best å regne med at den tyske hjemmefront vil holde som følge av Gestaps og Hitlers Ss-soldaters terror-regime, inntil Tyskland lider et avgjørende militært nederlag. Da først kan en med sikkerhet løse med at også sammenbruddet på den innsre front vil inntreffe.

- V -

DEN AMERIKANSKE ARBEIDSMILISTER

her fra Washington sendt følgende budskap til de norske arbeidere: Arbeiderne Amerika stiller seg snir bak de norske arbeideras beslutning om ikke å la seg bruke som brikker for nasistene, hvis mål er å undertrykke andre frie folk. Vi er med dere i kampen mot diktaterene og deres leiesvenner, som undertrykker Norge og andre frie nasjoner. Vi er besluttet på å sørge for at nordmennenes offre ikke er ujert forsjeves. I stedet ønsker vi at deres sonner og brødrer til De Forente Staters armé, marinen og flyvåpenet. Og vi sender løs til alle ledet av verden, hvor de hjelper til å fratre nasjoner og kjempa for alle fel frihet, og vi fortsetter å gjøre løs til det siste slag er vunnet. I stedet ønsker vi at vi kan ha, tanks, fly og skip som er nødvendig for å vinne seieren. Amerikanske arbeidende menn og kvinner strever løsnet rundt for at diktaterne skal ha alle de våpen som trengs i en til krig. De slår

alle produksjonsstrekker i verden ikke kan overleve land. Vi vil ikke tolke at jeres produksjon på noen måte minker. Vi er enig med alle de andre amerikanske grupper om den felles kamp de fører med nordmenn og andre undertrykte folk mot de krefter som sørjer slutt på friheten for alltid. Amerikanerne hilser dere for hva dere har gjort og hva dere kommer til å gjøre i fremtiden, slutter den amerikanske arbeidsminister sin hilsen til de norske arbeiderne.

- V -

DET VAR MOT quislings

landsforsvarsplaner om opprettelse av et arbeidssamband og fagorganisasjonens representasjon på det planlagte riksting arbeiderne protesterte så de manjamnt meldte seg ut av fagorganisasjonen. De ville ikke bli tatt til innstekt for nasipolitikken, hvis mål er å sende norsk ungdom til slavemarkene på østfronten og en hensynsløs utbytting av norsk arbeidskraft for å fremme Hitlers forbryterske krigspolitikk. De fagorganiserte arbeidere ville ikke svike sitt land og kjempe mot sine venner og allierte. - Etter henstilling fra de vettiske nasipamer krys i diller til tyskerne inn, og da Gestapo kom med utilhylde trusler om storkratt og nye massomord på tillidsmenn, ble situasjonen en annen. Menaksjonen var alt et faktum, og den ble en maktig manifestasjon av arbeidefres antinasistiske kampvilje. Etter har arbeiderne sagt klart og tydelig sin menings om quisling og hans nordiske oppkok av Hitlerfasismen. - Et fellesmøte mandag, 21. sept. av jern- og metalls Aylelingsstyre i Oslo behandlet den entrele situasjon etter at en rekke tillidsmenn på forhånd hadde vært innkalt til Viktoria Terrasse for å påhøre Gestapos trusler, og noen var arrestert. Trass i truslene og Birger Aamolts og Egil Reins manøvréringskunster på møtet, kapitulerte ikke tillidsmennene. Etter å ha fått forsikringer om at rikstinget ikke ble noe av, vedtok møtet etter forslag fra en redaksjonskomite en uttalelse, hvori det først prinsipielt blir slått fast at det protesterer på det kraftigste mot arbeidssamband og at organisasjonen blir representert på et eventuelt riksting. Dette ble vedtatt mot Egil Reins og en annen nasispirets stemme. - Videre heter det i uttalelsen: "Samtidig som møtet tar avstand fra de som allerede har sendt sin utmeldelse, pålegges organisasjonens ledelse å fremlegge for de zette myndigheter jernarbeidernes håpløse stilling med livsfornødenheter." - Dette avsnittet ble vedtatt med 78 mot 23 stemmer. Det er klart at tillidsmennene skulle ha avholdt seg ifra enhver diskusjon og voting på et møte ledet av nasikommisæren. Men de ble overrumplet. Det er forståelig, men det bør være alle tillidsmenn en alvorlig lærepengen at på møter mellom basister, enten det er nasipamer som Birger Aamodt eller det er "minister" Lippstad, tjener en alltid arbeidernes sak best ved å holde kjeft. Kardinalpunktet i forslaget, at tillidsmennene i jern- og metall protesterte mot arbeidssamband og quislings riksting, var vel og bra, men den halen som ble påheftet, ble på det skummeligste misbrukt. Forbunets hovedstyre ble inkludert i all hast og får seg av Birger Aamodt foreslag et forslag til rundskriv på grunnlag av fellesmøtets veltak. I dette må Aamodt, som det usle krys han er fortid og farvrenge sannheten på en måte som er verdig hans tyske lærimestre. Frekt unnlaver han å nevne et ord om fellesmøtets protest mot arbeidssamband og riksting, men skriver i stedet en lang rekke forskruide og lønktige kommentarer til den siste del av uttalelsen. Hovedstyrets medlemmer ble selv sagt rystet over denne grenselsøse frokhet, og nektet blankt å godkjenne rundskrivets innhold. Dette forlangte de, og fikk også protokollert.

Men Birger Aamodt har ingen moralske henvinger, og den 22 september senere kan i hovedstyrets navn - til stedlige styrer, sveilinger og klubber - fått forvrenge om lønktige rundskriv nr. 14, som er en utfordrende provokasjon mot tillidsmennene i Oslo og som også derfor har valgt en sterk forbitrelse blant dem. Jernarbeiderne her etter en gang fått erfare hvor moralsk defekte nasikrapylet i fagorganisasjonen er, og de venner ^{med} avsky og ferakt bort fra dem. Og som så mange ganger før, vil jernarbeiderne i fremtiden være å finne i bresjen for arbeiderklassens kamp for en